

Сюлейманъ-паша при Пловдивъ, — независимо отъ падането на Плъвенъ, — ние на нѣколко пжти имаме на своя страна 99 на 100 вѣроятностъ да бждемъ побѣдителитѣ!

Отъ 9 до 18 юлий, Османъ-паша получаваше подкрѣпления. Руситѣ, слѣдъ като и тѣ се усилиха, сжщо се готвеха за ново нападение на Плъвенъ.

Очевидно бѣше, че присжтствието на нашитѣ войски срѣдо фланга на руската армия не можеше да се прави на Великия Князь Николай; а още по-ясно бѣше, че тѣ ще се помжчатъ, какъ-какъ да измжкнатъ този зжбъ отъ устата на лъвътъ, ухапването отъ който можеше да бжде много по-язвително!

Само че . . . струваше ли си да атакуватъ руситѣ пакъ, повторно, при сжщитѣ условия, като извършатъ отново сжщитѣ грѣшки и подвѣргвайки се на сжщитѣ опасности? Тази атака трѣбваше да се прѣдприеме съ много по-значителни сили отъ колкото тѣзи съ които тя бѣше прѣдприета. По-нататкъ ние ще видимъ какъ, — вмѣсто това, — руситѣ трѣгнаха по стжпкитѣ, по слѣдитѣ на тѣхнитѣ паднали на 9 юлий храбреци . . . ; а тѣзи слѣди сж били достатъчно окървавени за да сж заслужили да бжде обозначена съ червенъ моливъ върху картата погрѣшността на прѣдшествующия маршрутъ! . . .

Обаче ние не поискахме никога да се възползуваме отъ всичкитѣ тѣзи благоприятни случаи, които ни се прѣдставляваха Колкото повече намъ благоприятствуваше сждбата, толкова по-упорито ние отблъсвахме отъ себе си нейнитѣ благодѣяния. Така напримѣръ, на 18 Юлий, руското началство поиска да даде единъ новъ бой прѣдъ Плъвенъ! А не пожела да маневрира съ своята много по-силна кавалерия въ